

ΕφΠειρ 534/1999

Πρόεδρος: Ρ. Κεδίκογλου, Πρόεδρος Εφετών.

Εισηγητής: Β. Λαμπρόπουλος, Εφέτης.

Δικηγόροι: Γ. Σμπώκος, Γ. Αλεξανδρόπουλος.

Απόσπασμα : .....

Με την από 1.7.1997 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητη ζήτησε να υποχρεωθεί ο εναγόμενος και ήδη εκκαλών να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 3.585.265 δραχμών από σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, άλλως κατά τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού σε περίπτωση που η σύμβαση εκρίνετο άκυρη και επικουρικά το συνολικό ποσό των 3.385.265 δραχμών σε περίπτωση που η καταγγελία της σύμβασης εκρίνετο έγκυρη και ειδικότερα για μουσικές δοκιμές (πρόβες), πρόσθετη εργασία, δεδουλευμένα ημερομίσθια, επιδόματα, νυκτερινά κ.λπ. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του, αφού απέρριψε την επικουρική βάση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, έκανε δεκτή εν μέρει την αγωγή, υποχρέωσε τον εναγόμενο να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 741.768 δραχμών νομιμότοκα από 21.6.1997 και ανεγνώρισε ότι ο εναγόμενος οφείλει επίσης στην ενάγουσα το ποσό των 1.833.268 δραχμών και τέλος απήγγειλε κατά του εναγομένου προσωπική κράτηση διάρκειας μέχρι δύο (2) μηνών, ως μέσον αναγκαστικής εκτέλεσης της ως άνω καταψηφιστικής διάταξης. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο εκκαλών με τους λόγους της κρινόμενης έφεσής του και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη της αγωγής, άλλως την μεταρρύθμιση της εκκαλουμένης.

Σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 1 του ΠΔ 180/1979, που εκδόθηκε κατά νομοθετική εξουσιοδότηση του άρθρου 167 εδ. 1 του ΒΔ της 31.12.1957/20.1.1958 "Περί κώδικος διατάξεων αφορωσών το σώμα της Αστυνομίας Πόλεων" "απαγορεύεται η υπ` οιαδήποτε ιδιότητα εργασία εις τα του άρθρου 1 παρ. 1 του παρόντος διατάγματος κέντρα διασκεδάσεως και καταστήματα άνευ αδείας της αστυνομικής αρχής". Η νομοθετική εξουσιοδότηση, όμως με το άρθρο 167 παρ. 1 του ανωτέρω βασιλικού διατάγματος, όπως σαφώς προκύπτει αυτό, χορηγήθηκε στη διοίκηση για την κανονιστική ρύθμιση μόνο της ίδρυσης ή της διατήρησης των ανωτέρω κέντρων και καταστημάτων, για τις οποίες απαιτείται η χορήγηση σχετικής άδειας από την αρμόδια αστυνομική αρχή, όχι δε και για την εργασία τρίτων προσώπων σε αυτά. Κατά συνέπεια, το άρθρο 4 παρ. 1 του ΠΔ 180/1979, καθόσον αφορά στην ανάληψη και παροχή εργασίας από τα εν λόγω πρόσωπα στα ως άνω κέντρα και καταστήματα ευρίσκεται έξω από τα όρια της νομοθετικής εξουσιοδότησης και, επομένως, είναι ανίσχυρο. Επομένως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του δέχθηκε, με συνοπτική αιτιολογία, ότι οι μουσικοί και οι τραγουδιστές των κέντρων διασκέδασης δεν είναι υποχρεωμένοι να εφοδιασθούν με την ως άνω οριζόμενη άδεια από την αρμόδια αστυνομική αρχή και κατ` ακολουθίαν η σύμβαση, ορισμένου χρόνου, της ενάγουσας δεν έπασχε από την αιτία αυτή και ότι ήταν απόλυτα έγκυρη δεν έσφαλε, ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφήρμοσε και ο σχετικός, πρώτος, λόγος της κρινόμενης έφεσης με τον οποίον ο εκκαλών ισχυρίζεται ότι η σύμβαση της εφεσίβλητης ήταν άκυρη, σύμφωνα με το άρθρο 174 ΑΚ, γιατί καταρτίσθηκε χωρίς αυτή να έχει άδεια της οικείας αστυνομικής αρχής, κατά παράβασης της απαγορευτικής διάταξης του άρθρου 4 παρ. 1 του ΠΔ 180/1979, τυγχάνει αβάσιμος και απορριπτός (ΕφΑθ 1795/96, ΕφΑθ 8826/1996, ΕφΑθ 7453/96, ΕφΑθ 8804/92, ΕφΑθ 7732/88 αδημ.).

Περαιτέρω από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 350, 655, 656 και 672 ΑΚ προκύπτει ότι, στην περίπτωση σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου, εάν ο εργοδότης καταγγείλει τη σύμβαση πριν από τη λήξη του χρόνου που συμφωνήθηκε και απολύσει τον εργαζόμενο, χωρίς να συντρέχει για τον σκοπό αυτό σπουδαίος λόγος, περιέρχεται, από αυτό και μόνο το γεγονός, σε κατάσταση υπερημερίας, η δε σύμβαση εργασίας εξακολουθεί να υφίσταται, διότι η καταγγελία αυτής χωρίς τη συνδρομή σπουδαίου λόγου λογίζεται σαν να μην έγινε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 174 και 180 ΑΚ και ο εργαζόμενος δικαιούται να αξιώσει το μισθό που θα ελάμβανε αν ο εργοδότης δεν απέκρουε την εργασία του ολόκληρο τον υπολειπόμενο χρόνο μέχρι τη συμφωνηθείσα λήξη της σύμβασης εργασίας του (Βλ. ΑΠ 278/1986 ΔΕΝ 46, 353, ΕφΘεσ 2995/1988 ΔΕΝ 45, 797, ΕφΘεσ 1607/1994 ΔΕΝ 50, 1271).

Στην προκειμένη περίπτωση από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημοσίας συνεδρίασής του, τις υπ` αριθμ. .../26.1.1998 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων της ενάγουσας που δόθηκαν ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών, καθώς και όλα ανεξαιρέτως τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, ανεξάρτητα αν αυτά πληρούν τους όρους του νόμου (άρθρα 671 παρ. 1, 674 παρ. 2 ΚΠολΔ) απεδείχθησαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει προφορικής σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, ορισμένου χρόνου, η ενάγουσα προσλήφθηκε από τον εναγόμενο ως τραγουδίστρια προκειμένου να προσφέρει τις υπηρεσίες της στο κέντρο διασκέδασης "....." αυτού που ευρίσκεται στην ....., αντί ημερομισθίου 28.000 δραχμών. Ότι βάσει της σύμβασης αυτής η ενάγουσα θα εργαζόταν από 26.4.1997 έως 1.6.1997 δύο ημέρες την εβδομάδα, ήτοι Παρασκευή και Σάββατο, από 2.6.1997 έως 30.7.1997 τρεις ημέρες την εβδομάδα, ήτοι Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή και από 31.7.1997 μέχρι την λήξη της σύμβασης (15.9.1997) πέντε ημέρες την εβδομάδα, ήτοι Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή και από ώρα 00.30 μέχρι τις 04.00. Οτι αυτή (ενάγουσα) ενώ προσέφερε κανονικά και σύμφωνα με τη σύμβαση τις υπηρεσίες της ο εναγόμενος στις 20.6.1997 της κατήγγειλε πρόωρα τη σύμβαση εργασίας και την απέλυσε. Ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι η επιχείρησή του διήρχετο οικονομική κρίση και συνεπεία τούτου την απέλυσε δεν αποδείχθηκε, ανεξάρτητα του ότι η κακή πορεία των εργασιών της επιχείρησης δεν αποτελεί σπουδαίο λόγο που να δικαιολογεί τη καταγγελία της σύμβασης (ΕφΑθ 7732/1988, ΕφΑθ 8805/1992, ΕφΑθ 4356/1994 αδημ.). Επίσης δεν αποδείχθηκε και ο έτερος ισχυρισμός του εναγομένου με τον οποίο ισχυρίζεται ότι η ενάγουσα αρνήθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες της πέραν του ορισμένου ρεπερτορίου γι` αυτή. Τα από τον μάρτυρα του εναγομένου κατατιθέμενα ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου τυγχάνουν αόριστα και δεν ενισχύονται από κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο. Συνεπώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που δέχθηκε τα ανωτέρω και ειδικότερα ότι δεν υφίστατο σπουδαίος λόγος για την καταγγελία της σύμβασης εργασίας δεν έσφαλε, ορθά το νόμο ερμήνευσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και οι σχετικοί λόγοι (δεύτερος και τρίτος) της έφεσης, με τους οποίους ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι κατήγγειλε τη σύμβαση εργασίας για σπουδαίο λόγο και ειδικότερα για κακή οικονομική πορεία της επιχείρησης και άρνηση της ενάγουσας να προσφέρει τις υπηρεσίες της πέραν της συμφωνίας, τυγχάνουν αβάσιμοι και απορριπτέοι.

Τέλος, από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά στοιχεία δεν αποδείχθηκε ότι διαπράχθηκε σε βάρος της ενάγουσας - εφεσίβλητης αδικοπραξία γεγονός το οποίο και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε με την εκκαλουμένη απόφασή του, πλην όμως

τούτο (δικαστήριο) απήγγειλε σε βάρος του εναγομένου - εκκαλούντος, για την ως άνω αιτία, προσωπική κράτηση διάρκειας δύο (2) μηνών. Συνεπώς έσφαλε κατά τούτο και πρέπει, δεκτού γενομένου ως και ουσία βασίμου, του τετάρτου λόγου της κρινομένης έφεσης, να εξαφανισθεί, εν μέρει, η εκκαλούμενη απόφαση και ειδικότερα ως προς τη διάταξη της απαγγελίας προσωπικής κράτησης, αναγκαίως δε και ως προς τη διάταξη της περί δικαστικών εξόδων. Εν συνεχεία πρέπει να κρατηθεί η υπόθεση στο δικαστήριο τούτο και δικαζομένης της αγωγής ως προς το αίτημα αυτό (άρθρο 535 ΚΠολΔ), να απορριφθεί τούτο ως ουσία αβάσιμο.

(Δέχεται την έφεση.)